

На морі

Михайло Старицький

Я знову тут, прикований красою
Твоїх пишнот, безкрай чарівних,
І знов твоїм простором вільним гою
Вогонь душі, отруту ран чумних...

Там, у краю далекім, – хуртовини
Ще кригою заковують плеса;
Там з холоду та з лютої години
Дубіє люд по селах та лісах...

А тут весна: в блакиті око гине...
Мов чаєчка, щось грає вдалині,
За хвилю з полудня хвиля плине
І плескотом гамує біль мені.

Небес шатро схилило в темні води
Незміряне приполіє своє;
Покірливий в час лагідної згоди
Буйнесенький лиш стиха заграє.

Куди не глянь – просторо й ясно всюди,
Страшних мурів не видно навкруги;
Не чуть плачу: далеко хижі люди,
Що й на братів готують ланцюги...

Але тебе, вільнесеньке, у снози
Взять не здола зажера чоловік,
Дарма тобі й північні ті морози –
Не закуват їм дужого повік!!